

அண்டிய மக்களின் கனத்த புண்யவரிசையாகிற சிறந்த மல்லிகைப் பூக்குவியல் போன்ற பெருந்தன்மை கொண்ட புன்னகையால் சம்புவான ஸாம்பமூர்த்தி இந்தச் சிறுவனின் தீவினை அனைத்தையும் அகற்றி எல்லா பயங்களையும் நீக்கட்டும். (28)

तारावलीस्तुतिमिमां तरुणेन्दुमौळैः

शृण्वन्ति ये भुवि पठन्ति शिवः स तेषाम् ।

दीर्घायुरुन्नतविभूतिसुतर्द्धिशम्भु-

भक्त्याद्यभीष्टमखिलं प्रददाति हृष्टः ॥ २९

இளம் சந்திரனைச் சூடிய சிவ பெருமானின் இந்த தாராவளீ ஸ்துதியைக் கேட்பவருக்கும் படிப்பவருக்கும் சிவபெருமான் நீண்ட ஆயுளையும் உயர்ந்த செல்வத்தையும் நன்மக்களையும் சிவபக்தியையும் மற்ற விருப்பங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் வழங்குகிறார். (29)

தாராவளீ ஸ்தோத்திரம் முற்றிற்று.

शिवाभ्यां नमः

८. आर्तिहरस्तोत्रम्

8. ஆர்த்திஹரஸ்தோத்திரம்.

श्रीशम्भो मयि करुणाशिशिरां दृष्टिं दिशन् सुधावृष्टिम् ।

सन्तापमपाकुरु मे मन्ता परमेश तव दयायाः स्याम् ॥ १

சீர்மிக்க சம்புவே! கருணையால் குளிர்ந்த அமுதம் பொழிகிற உமது பார்வையை என் மீது செலுத்தி என் தாபத்தை அகற்றுவிர். பரமேச்வர! உமது தயையை நான் உணர்ந்தவனாவேன். (1)

अवसीदामि यदार्तिभिरनुगुणमिदमोकसोऽम्हसां खलु मे ।

तव सन्नवसीदामि यदन्तकशासन न तत्त्वानुगुणम् ॥ २

யமனை அடக்கியவரே! நான் துயரங்களால் வாடுகிறேன். அது நான் செய்த பாபக்குவியலுக்கு ஒத்துள்ளது. உம்மைச் சார்ந்தவனாகிய பின்னரும் வாடுகிறேன். அது உமக்கு ஒத்துள்ளதல்ல. (2)

**देव स्मरन्ति तव ये तेषां स्मरतोऽपि नार्तिरिति कीर्तिम् ।
कलयसि शिव पाहीति क्रन्दन् सीदाम्यहं किमुचितमिदम् ॥ ३**

தேவனே! உம்மை நினைப்பவருக்குத் துயரமில்லை என உம்புகழை கொண்டுள்ளீர். சிவ! காப்பாற்றுவீர் என்று புலம்புகிற நான் வாடுகிறேன். இது உசிதமா? (3)

**आदिश्याघकृतौ मामन्तर्यामिन्सावघात्मेति ।
आर्तिषु मज्जयसे मां किं ब्रूयां तव कृपैकपात्रमहम् ॥ ४**

உள்ளத்திலிருந்து கட்டுப்படுத்துபவரே! என்னைப் பாபச் செயல் புரியத் தூண்டுவிட்டுப் பின் இவன் பாபி என்று துயரத்தில் மூழ்கடிக்கறீர். என்ன சொல்வேன்? நான் உமது கிருபைக்குத்தனி உரிமை பெற்றவன். (4)

**मन्दाग्रणीरहं तव मयि करुणां घटयितुं विभो नालम् ।
आक्रुष्टं तां तु बलादलमिह महैन्यमिति समाश्वसिमि ॥ ५**

நான் அறிவு மந்தமானவர்களின் முன் நிற்பவன். உமது கருணையை என்னிடம் பொருத்துவதற்கு இயலாதவன். அதனை வலிய இழுத்து வரச்சக்தியற்றவன். இது என் இரக்கத்துக்குரிய நிலை என்று சமாதானம் செய்து கொள்கிறேன். (5)

**त्वं सर्वज्ञोऽहं पुनरज्ञोऽनीशोऽहं ईश्वरस्त्वमसि ।
त्वं मयि दोषान् गणयसि किं कथये तुदति किं दया न त्वाम् ॥**

நீர் எல்லாமறிந்தவர். எல்லாம் வல்லவர். நான் அறிவற்றவன். எதற்கும் இயலாதவன். நீர் என்னிடம் குற்றம் காண்கிறீர். என்ன சொல்வேன்? தயை உம்மை (எனக்கு நலம்புரிய)த் தூண்டவில்லையா? (6)

आश्रितमार्ततरं मामुपेक्षसे किमिति शिव न किं दयसे ।

श्रितगोप्ता दीनार्तिहृदिति खलु शंसन्ति जगति सन्तस्त्वाम् ॥

சிவ! உம்மை அண்டியவன், மிகக் துயருற்றவன். இந்த என்னை ஏன் அசட்டை செய்கிறீர்? ஏன் தயை புரியாதுள்ளீர்? உலகில் நல்லோர் அண்டியவரைக்காப்பவர், எளியவனின் துயரை அகற்றுபவர் என உம்மை பாராட்டுகிறார்களே (7)

प्रहराहरेतिवादी फणितमदारव्य इति पालितो भवता ।

शिव पाहीतिवदोऽहं श्रितो न किं त्वां कथं न पाल्यस्ते ॥ ८

ப்ரஹா (அடிப்பாய்) ஆஹர (கொண்டுவாய்) எனப் பேசுபவன், என் (ஹர என்ற) பெயரைக் கூறுபவன் என்று உம்மால் காப்பாற்றப்படுகிறான். (அவன் வேறு பொருளில் ஹர என்று கூறினான்.) சிவ! காப்பாற்றுவீர் என்று (நேரிடையாக உம்மிடமே) கூறி அணுகியுள்ளேன். நான் காப்பாற்றத்தக்கவன் இல்லையா? (8)

शरणं ब्रज शिवमार्तीस्स तव हरेदिति सतां गिराऽहं त्वाम् ।

शरणं गतोऽस्मि पालय खलमपि तेष्वीश पक्षपातान्माम् ॥ ९

சிவனைச் சரணடைவாய். அவர் உனது துயரங்களை அகற்றுவார் என்ற நல்லோர் வாக்கால் உம்மைச் சரணடைந்துள்ளேன். ஈச! அவர்களது சொல்லைப் பொருளுள்ளதாக்க (அதனிடம் பக்சுபாதம் காட்டி) துஷ்டனாயினும் என்னைக் காப்பீர். (9)

ஆர்த்திஹரஸ்தோத்திரம் முற்றிற்று